

[Axel Møller.]

sig at anvende dette Tidsrum til at sætte Arbejde i Gang. Og endelig siger Professor Ohlin ud fra sin Opfattelse: Anvend ikke Told undtagen i ganske særlige Tilfælde. Dernæst tilraader han at ophæve Husleje-reguleringen i København og tilraader Bankerne at udvide Kreditten betydeligt. Jeg tror ikke, at alle disse Raad er heldige, men mener dog, at flere af dem fortjener en nærmere Undersøgelse. Man kan i alt Fald efter den Stilling, Professor Ohlin indtager som nationaløkonomisk Videnskabsmand, ikke uden videre afvise ham med den flotte Haandbevægelse, som det ærede Medlem Hr. Jønson gjorde.

Vi fra vor Side erkender, at ogsaa det kriseramte Landbrug fortjener al den Støtte, man er i Stand til at yde det. Det har vist sig i Sønderjylland, at Bestræbelserne for at støtte det sønderjydske Landbrug har baaet Frugt; der er kommet Resultater dernede af megen Betydning. De Underretninger, man kan faa dernede fra, gaar ud paa, at selvfølgelig er det ikke kommet i Orden, men den Støtte, der er ydet fra dansk Side, har allerede vist meget gavnlige Virkninger paa en Mængde Omraader. I det øvrige Land er der desværre intet eller saa godt som intet gjort. Der blev for et halvt Aars Tid siden gennemført en Akkordlovgivning til Hjælp for kriseramte Landbrugere; og jeg advarede den Gang som Ordfører paa mit Partis Vegne i denne Sag mod, at man satte for store Forventninger til denne Lov. Det har ogsaa vist sig, saa vidt jeg har kunnet bringe i Erfaring, at i Praksis benyttes Loven næsten slet ikke og nogle Steder aldeles ikke. Men den maa ogsaa paa forskellig Maade kunne suppleres. Og jeg vil have Lov til i Anledning af de Krav, der er rejst fra forskellig Side, at sige, at hvis man spænder Fordringerne om, hvad der skal gøres for at hjælpe det kriseramte Landbrug, alt for højt og lægger mere Vægt paa det agitatoriske Moment end paa det rent saglige, risikerer man, at det hele løber ud i Sandet, og at der ikke kommer noget ud deraf. Det vilde jeg i meget høj Grad beklage, fordi kun det, at man kan fremvise virkelige Resultater, vil kunne styrke Tilliden til Regeringen og Rigsdagen i Befolkningen.

Jeg har et Par enkelte Spørgsmaal, dels til den højtærede Undervisningsminister, dels til den højtærede Indenrigsminister. Til den højtærede Undervisningsminister vil jeg gerne sige, at jeg meget varmt ønsker at støtte en Henstilling fra det ærede Medlem Hr. Arnth Jensen om at sikre det

værdifulde Bibliotek i Sorø Akademi mod den truende Brandfare. Forholdene er i Øjeblikket uforsvarlige, og jeg mener, det er rigtigt, at det ærede Medlem har draget denne Sag frem; den fortjener i høj Grad at løses.

Til den højtærede Indenrigsminister vil jeg gerne rette et Par Spørgsmaal vedrørende Aldersrentelovens Administration. Jeg har været ude for et Tilfælde, hvor en Enke, der var Aldersrentenyder, i Anledning af Mandens Død tog fra en Provinsby paa Lolland ind til København, foreløbig paa Besøg hos en Slægtning, for hun vidste endnu ikke, om hun kunde finde sig til Rette herinde. De havde en lille Ejendom i den By, og den blev foreløbig staaende usolgt. Nu viser det sig, at de to Kommuner, Bykommunen paa Lolland og Københavns Kommune, ikke kan blive enige om, fra hvilket Tidspunkt hun skal regnes at have flyttet, og at de derfor strides om, hvem der skal betale hende nogle Maaneders Aldersrente, med det Resultat, at hun ingenting har faaet. Det forekommer mig at være en Mangel ved Maskineriet, hvis en saadan Strid mellem to Kommuner om, hvem det rettelig tilkommer at betale Aldersrente, naar vedkommende først flytter midlertidigt paa et Besøg og senere bestemmer sig til at blive paa det nye Sted, skal have den Følge, at vedkommende intet faar, før Kommunerne er blevet enige, eller Tvisten er afgjort af Indenrigsministeriet. Det bør ikke finde Sted, under alle Omstændigheder bør den uskyldige Enke, som flytter, være sikker paa at kunne faa uden Forsinkelse den haardt tiltrængte Aldersrente; Refusionsspørgsmaalet maa komme i anden Række, det kan hun ikke vente paa.

En anden Ting, som jeg ogsaa har faaet Klage over, angaar Kommunernes Anvendelse eller en enkelt Kommunes Anvendelse af den nye Aldersrentelovs § 6, der taler om Støtte til særlig trængende Aldersrentenydere. Der er, som ærede Medlemmer vil erindre, den Bestemmelse for Landkommunerne, at der ved Siden af den faste Rente paa 600 Kr. for Ægtepar er et Beløb paa 12½ pCt. af det Beløb, man anvendte i Aldersrente sidste Regnskabsaar, og det staar som samlet Reservefond til Disposition for deraf at uddele til Folk, som ganske særlig trænger til Støtte. Det skulde baade anvendes overfor særlig individuel Trang og ogsaa erstatte det, som man efter den nye Aldersrentelov nu ikke længere kan i Landkommunerne: yde en særlig Sygehjælp — det er der kun